

Dante pokla a valóságban.

Írta: MELLERNÉ MISKOLCZY EUGÉNIA.

Mikor a klasszikus műveltség kötelezettségének súlya alatt keresztülvergődtünk Dante poklán, aléltan menekültünk a lelket tépő gyötrelmes képzetek kínjaitól a derűs, nyugodalmas valóságba. Felszabadultunk a lidércnyomás alól és megnyugodva láttuk magunkat szelídebb erkölcsök korában.

De hova fordulhatnánk most, hogy mit se lássunk és halljunk abból a pokolból, melynek szörnyűségei felülmúlják a renaissance fantáziájának legvérfagyasztóbb látomásait: hol kereshetnénk üdülést annak a jelentésnek átoltvasása után, amelyben a német hadbíró-ság számol be azokról a gaztettekről, amelyeket az oroszok követtek el az igájukba hajtott ellenséges területek lakosai ellen?*

Dante nem ismerhette még a robbanó golyótól származó seb marcangoló kínjait, az élő, vonagló testektől borított drótsövényeket, a mocsárbafúló ellenség ordításától megőrült katonák dühöngését, s ami szörnyűbb mindennél: azoknak a szerencsétlen kis gyermekeknek martiriumát, akiket ártatlanul felkoncoltak a vér szagától megvadult hímek, csakis azért, mert nőneműek voltak. Mintha csak azért sújtaná büntetés az egész nőnemet, mert elhitte az évszázados hazugságot, amely szerint: »A férfi védi a nőt! A nő védelmére folyik a háború.«

Noha valamennyi hadviselő ország közül Németország védekezett leghathatósabbban a háború pusztításai ellen, mégis a német nők százai őrjöngenek a rajtuk esett gyalázat következtében. Nem kímélte, a betörő vad horda sem a 8 éves hadi árvát, sem a fiát sirató, 77 éves matrónát; nem volt szent előttük a most születendő gyermek anyja sem. Gyermekei látára gyalázták meg az anyát, megköztözött férjének szeme előtt a hitvest és leányait.

Gyöngé vigasztalás, hogy ezek kozákok voltak.

Kevésbé szörnyű merénylet-e az, mikor a szabadságolt katona saját feleségét és utódaikat mérgezi meg a harctérről hozott nemi betegség átkos csiráival? Már a városháza sötét termeibe is bevilágított ennek a pusztításnak lángja; de elhárítására csak gyógykezelést ajánlott a tiszti főorvos, holott megelőzése volna a legelemibb emberi kötelesség.

Mikor fogják női törvényhozók védelmükbe vehetni a meg sem született, jövő nemzedéket? Mikor fogják szigorú törvények sújtani azokat, akik lelketlenül és lelkiismeretlenül saját gyönyörűségükért egész életen át tartó sínylődéssel, szenvedéssel jutalmazták azt, aki őket legjobban szereti? Késhetik-e még ezek után a nők választójoga?

Ébredjetek, anyák! Legyetek tudatában a nagy felelősségnek, amely hivatásunkkal jár. Tűrhetjük-e tovább, hogy szabadosságban nevelt fiaink tönkretegyék tudatlanságban tartott leányainkat? Vessünk véget a férfiónkény, a kétféle erkölcs uralmának! Követeljünk beleszólást a közügyek vezetésébe, nehogy véget érni nem akaró háborúk elpusztítsák az életerős mai nemzedéket és tönkretegyék a jövő, nemzedékek egészségét is hetedízigen!

* „Greuelthaten russischer Truppen gegen deutsche Zivilpersonen und deutsche Kriegsgefangene.“